

AQUÍ EM TENS

La Foscor ha passat, el dolor ha marxat, sento la calidesa de la Llum banyant el meu rostre. Noto el sòl tou, humit i ple de vida. M'incorporo i admiro la Creu que vam portar junts, alçada davant un prat immens. Als seus peus neixen dos rierols que van regant la terra: aigua i sang.

I com no, al meu costat estàs Tu, amb una mirada plena de tendresa i una immensa alegria. "Hem vençut!" exclames amb els braços oberts. Ara m'adono que als meus peus jeu la meua pell vella, una altra capa s'ha despullat. M'abrades, em fas un petó al front i em dius "t'estimo". I entre rialles comencem a jugar a tocar i parar, com en els vells temps.

Ara toca córrer, jugar, gaudir, alimentar-se, descansar, respirar... no creus?

Pedro Poveda Rodríguez

RESPIRA